

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12C/286/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114221448
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2015:8114221448.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobcu: K. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. Hrdinov 163/86, proti žalovanému: Credium Slovakia, a.s., so sídlom Bratislava, Einsteinova 21, IČO: 35845490, zastúpená TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO:36613843, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

žalobu **z a m i e t a**,

žalobca **j e p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania 454,22 eur na účet jeho právneho zástupcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Pôvodnou žalobou (vedené pod sp.zn. 12C 19/2011) sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáhal na žalovanom (v tomto konaní žalobcovi) uloženia povinnosti zaplatiť mu sumu 4.146,14 eur spolu s 0,1 % denným úrokom z omeškania (po úprave 9 % ročným úrokom z omeškania) zo sumy 1.146,14 eur od 17.7.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania.

V podanom odpore žalobca uplatnil protinávrh vo výške 1.147 eur ako primerané finančné zadostučinenie za zničenie časti jeho života, neodborným prístupom, neprijateľnými zmluvnými podmienkami a faktúrou za trestného oznámenia, ako nekalou obchodnou praktikou podľa smernice 2005/29 a zákona č. 250/2007. V rozsudku č.k. 12C 19/2011-323 zo dňa 10.6.2014 súd tento návrh žalovaného vylúčil na samostatné konanie.

Žalovaný sa podaním doručeným súdu dňa 1.12.2014 k žalobnému návrhu vyjadril a poukázal na to, že vo svojom podaní zo dňa 18.1.2011 uplatnený nárok zo strany žalobcu nijako bližšie nebol špecifikovaný. Uvedené bolo, že ide o primerané finančné zadostučinenie za zničenie časti jeho života z dôvodu neodborného prístupu, neprijateľných zmluvných podmienok, faktúry za trestné oznámenie a nekalej obchodnej praktiky. Žalobca nijakým spôsobom nešpecifikoval uplatnenú sumu, v čom spočíva uplatnená škoda, nepodložil svoj nárok žiadnymi dôkazmi a vzhľadom k tomu sa žalovaný nevie a nemôže k uplatnenému nároku relevantne vyjadriť, keďže nevie, z čoho pozostáva a žalobca nepreukázal, že by mu morálne spôsobená škoda vznikla. Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že pokiaľ žalobca uplatnil svoj nárok vo forme protinávru k uplatnenému nároku žalovaného na zaplatenie sumy 5.034,02 eur s príslušenstvom v pôvodnom konaní, žalovanému bola súdom voči žalobcovi priznaná suma 4.788,52 eur s príslušenstvom, je teda zrejmé, že žalovaný si svoj nárok uplatnil dôvodne v prevažnej časti, teda nie je možné uvažovať nad tým, že by sa svojim postupom mal akýmkoľvek spôsobom podieľať na zničení časti života žalobcu. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol žalobu zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to návrhom, kúpnu a leasingovou zmluvou zo dňa 21.1.2008, obchodnými podmienkami pre finančný prenájom, prílohou k leasingovej zmluve, splátkovým kalendárom, preberacím protokolom, protokolom o finančnom vysporiadaní, kópiami doručeníek, oznámením o okamžitom sprístupnení predmetu leasingu zo dňa 28.2.2009, vyjadrením žalovaného, špecifikáciou položiek finančného vysporiadania zo strany žalobcu predloženého dňa 14.3.2011, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co 127/2013, rozsudkom 12C 19/2011-235, rozsudkom č.k. 12C 19/2011-323 a ostatným obsahom spisu, pričom zistil tento skutkový stav veci:

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 2.12.2010 vedenou pod spisovú značku 12C 19/2011 sa žalobca na žalovanom domáhal zaplata 4.146,16 eur s prísľušenstvom, svoju žalobu odôvodnil tým, že ako leasingový prenajímateľ uzatvoril so žalovaným ako leasingovým nájomcom dňa 21.1.2008 kúpnu a leasingovú zmluvu č. X.. Predmetom leasingovej zmluvy bol finančný prenájom motorového vozidla Opel Vectra, rok výroby 1999, ktoré prevzal na základe preberacieho protokolu dňa 21.1.2008. Na základe tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal po dobu 60 mesiacov predmet leasingu užívať a platiť leasingové splátky vo výške 4.168,50,- Sk mesačne, pričom po uplynutí doby leasingu a splnení podmienok uvedených v leasingovej zmluve a obchodných podmienkach pre finančný leasing motorových vozidiel, ktoré sú ich neoddeliteľnou súčasťou, mal právo odkúpiť predmet leasingu za dohodnutú cenu 1.000,- Sk + DPH. Žalovaný počas trvania leasingovej zmluvy zaplatil 10,59 leasingových splátok, pričom ďalšie nezaplatil a predmet leasingu neodovzdal. Na základe tejto skutočnosti žalobca odstúpil listom zo dňa 28.2.2009 od leasingovej zmluvy v zmysle čl. 12, bodu I., písm. b) Obchodných podmienok. Žalobca uskutočnil finančné vysporiadanie leasingovej zmluvy pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy, v ktorom vyúčtoval svoje finančné nároky a pohľadávky, ktoré mu z leasingovej zmluvy voči žalovanému vznikli oproti úhradám žalovaného z leasingovej zmluvy. Na základe tohto finančného vysporiadania si žalobca listom zo dňa 19.6.2009 uplatnil nárok vo výške 4.146,14 eur, ktorý pozostáva zo sumy 332,87 eur, súčtu neuhradených leasingových splátok, 71,40 eur - neuhradené náklady agentúry a škodu na majetku 3.741,87 eur, spolu 4.146,14 eur. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s platením pohľadávky vyplývajúcej z finančného vysporiadania, žalobca sa v zmysle čl. 10 bodu IV. obchodných podmienok uplatnil úrok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania. Lehota na plnenie bola určená vo finančnom vypořádání v časovom horizonte do 14 dní. Vzhľadom na to si uplatnil úrok z omeškania od 11.7.2009. Podaním doručeným súdu dňa 31.12.2010 žalobca upravil výšku uplatňovaného úroku z omeškania a žiadal zaviazat' žalovaného uhradiť mu istinu s 9% ročným úrokom z omeškania z istiny od 11.7.2009 do zaplata.

Vo veci súd rozhodol platobným rozkazom zo dňa 7.1.2011, č.k. 20Ro 41/2010-25, proti ktorému podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odpor.

Žalovaný vo svojom odpore uviedol, že zmluva uzatvorená so žalobcom je spotrebiteľskou zmluvou a zároveň ide o spotrebiteľský úver. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1 Sžo 106/2007 s tým, že zmluva o prenájme s následnou kúpou vecí spadá do pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedením nepravdivého údaju o výške ročnej percentuálnej miery nákladov došlo ku klamaniu spotrebiteľa. Namietal, že zmluvu so žalobcom neuzatváral. Rovnako namietal, že v zmluve chýbajú povinné náležitosti podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch a popieral, žeby na jeho strane nastalo nejaké bezdôvodné obohatenie, nakoľko auto mu bolo odňaté. Poukázal taktiež na neprijateľné zmluvné podmienky a to v článku 10 ods. 2, kde sa vôbec neberie ohľad na stratu výhody splátok podľa § 53 OZ, na čl. 10 ods. 4, kde je úrok z omeškania v rozpore s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 a v článku 12 pod bodom 1 sú neprimerané okolnosti, na základe ktorých môže veriteľ odstúpiť od zmluvy, napríklad nesplnenie si platobných povinností po dobu najmenej 7 dní. Rovnako si v tomto odpore uplatnil sumu 4.147 eur ako neprimerané finančné zadost'učinenie v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a rozhodol vydaním rozsudku dňa 20.9.2011 č.k. 12C 19/2011-85, v spojení s opravným uznesením zo dňa 10.4.2012 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť v sumu 3.249,37 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.249,76 eur od 11.9.2009 do zaplata,

v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Protinávrh žalovaného zamietol proti, ktorému zákonom stanovenej lehote podal žalovaný odvolanie.

Krajský súd Prešov ako odvolací súd vo veci rozhodol uznesením zo dňa 24.9.2012 právoplatným dňa 28.9.2012 tak, že rozsudok v spojení s opravným uznesením s výnimkou výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcich častiach a v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd poukázal na to, že v danom prípade ako vyplýva z obsahu z odôvodnenia pri rozhodovaní o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.249,74 eur s príslušenstvom sa vychádzalo zo zmluvných dojednaní obsiahnutých obchodných podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť kúpnej a leasingovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 21.1.2008. Možnosť aplikácie ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy, však vyplýva z ustanovenia § 351 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy. Odstúpenie od zmluvy sa však nedotýka nároku na náhradu škody vzniknutej porušením zmluvy, ani zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva alebo voľby tohto zákona podľa § 262, riešenia sporov medzi zmluvnými stranami a iných ustanovení, ktoré podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu majú trvať aj po ukončení zmluvy. Na strane druhej za neprijateľnú podmienku sa považovalo dojednanie o posudzovaní zmluvného vzťahu vzniknutého medzi účastníkmi v podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Tento rozpor odôvodnenia rozhodnutia spôsobuje nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť. Poukázal nato, že občianskoprávna úprava odstúpenia od zmluvy sa líši od úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Účinným odstúpením od zmluvy sa zmluva od počiatku zrušuje, čo je zrejmé z ustanovenia § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zmluva sa vždy zrušuje ako celok a občianskoprávna úprava neumožňuje, aby niektoré ustanovenia zmluvy podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu mali trvať aj po ukončení zmluvy. Zákonným dôsledkom odstúpenia od zmluvy vyplývajúcim z ustanovenia §457 Občianskeho zákonníka je povinnosť z každého z účastníkov zrušenej zmluvy vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Občianskoprávna úprava je teda pre spotrebiteľa výhodnejšia ako úprava obchodnoprávna. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka pritom neumožňuje, aby sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou mohli odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa pri tom najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktorému tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Súd prvého stupňa vo veci doplnil dokazovanie, a rozhodol rozsudkom zo dňa 30.4.2013 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.054,23 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.843,73 eur od 11.7.2009 do zaplataenia a s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 210,50 eur od 18.1.2003 do zaplataenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, čo sa týka protinávru žalovaného, tento taktiež v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obaja účastníci, o ktorom rozhodol odvolací súd rozsudkom č.k. 7Co 127/2013-290 zo dňa 23.1.2014, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi istinu 2.054,23 eur s príslušenstvom potvrdil a zrušil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa istiny 1.573,78 eur s príslušenstvom, vo výroku o zamietnutí protižaloby žalovaného a vo výroku o trovách konania v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd poukázal na to, že čo sa týka náhrady škody pozostávajúcej z uplatnenia nákladov na odhlásenie vozidla v sume 350,50 eur tieto žalobca preukazoval faktúrou vyhotovenou dňa 12.3.2010, výpisom z účtu č. 27, faktúrou vyhotovenou dňa 24.2.2012 a výpisom z účtu zo dňa 29.2.2012, pričom z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd nevedel zistiť, prečo časť vynaložených nákladov majúca oporu v rovnakých dôkazoch, sa nepovažovala za preukázanú. Nezrozumiteľným odvolací súd tiež videl zamietnutie žaloby vo vzťahu v sume 787,78 eur vynaloženej na odobratie predmetu leasingu v sume 576 eur vynaloženej na parkovné s poukazom, že ohľadne týchto čiastok žalobca predložil do spisu listinné dôkazy, ktoré vôbec vyhodnotené neboli. Odvolací súd preto poukázal, že vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia sa účastníkovi odníma možnosť v odvolacom konaní riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko je problematické zaujímať stanoviská k nezrozumiteľnému alebo nedostatočne z dôvodnenému rozhodnutiu. Ten istý odvolací dôvod viedol

odvolací súd aj k zrušeniu rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie v časti, ktorou bola zamietnutá protižaloba žalovaného na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd poukázal na to, že zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v ustanovení § 3 v ods. 5 upravuje právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Z tohto ustanovenia vôbec nevyplýva, aby v prípade uplatnenia niekoľkých porušení povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, spotrebiteľ musel mať plný úspech vo všetkých ním uvádzaných porušení povinnosti. Stačí, ak tento úspech sa bude vzťahovať čo i len na jedno porušenie povinnosti.

Predmetom konania tak zostalo na rozhodnutie o časti nároku žalobcu na náhradu škody vo výške 1.573,78 eur s príslušenstvom a o protižalobe žalovaného. Súd prvého stupňa vo veci doplnil dokazovanie a rozhodol rozsudkom zo dňa 10.6.2014 č.k. 12C 19/2011-323, ktorým uložil povinnosť v tomto konaní žalobcovi zaplatiť žalovanému (v tomto konaní) zaplatiť 1.538,78 eur spolu so 8,75 % ročným úrokom z omeškania a protinávrh žalovaného (v tomto konaní žalobcu) vylúčil na samostatné konanie. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 4.7.2014.

Na základe takto zisteného stavu veci súd právne uzatvára:

Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ účinného v čase uzavretia zmluvy), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 52 ods. 1 OZ (v znení platnom od 01.01.2008), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 879j OZ ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Podľa § 489 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o kúpe prenajatej veci si strany dojednávajú v nájomnej zmluve alebo po jej uzavretí, že nájomca je oprávnený kúpiť prenajatú vec alebo prenajatý súbor vecí počas platnosti nájomnej zmluvy alebo po jej zániku.

Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších právnych predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Podľa § 48 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba o priznanie finančného zadosťučinenia nie je dôvodná.

V danom prípade bola uzatvorená medzi účastníkmi zmluvy spotrebiteľská, ktorá podlieha právnomu režimu ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

Keďže v danej právnej veci podľa Občianskeho zákonníka došlo k odstúpeniu od zmluvy, zmluva sa zrušila s účinkami od začiatku (ex tunc, § 48 ods. 2) a tým zanikli práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikli práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 OZ).

Žalovaný si v právnej veci sp.zn. 12C 19/2011 uplatňoval nároky voči žalobcovi z leasingovej zmluvy argumentujúc, že vznikol obchodno-závazkový vzťah uzatvorený podľa ustanovení § 269, ods. 2 ustanovenie § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka a súd tento posúdil napriek jeho argumentácii, že ide o občianskoprávny vzťah, nakoľko táto úprava je výhodnejšia pre spotrebiteľa a vzniklo tým len právo na vydanie bezdôvodného obohatenia a náhradu škody uvedené konanie.

Nemožno teda v pravom zmysle slova konštatovať, že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa. Konanie žalovaného pozostávajúce z nesprávnej právnej kvalifikácie nemožno označiť ako porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa, čím by bola splnená podmienka na priznanie finančného zadosťučinenia v prospech žalobcu ako spotrebiteľa.

Súd pre odstúpenie od zmluvy nepreskúmaval zmluvu z hľadiska náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko došlo po odstúpení od nej k jej zrušeniu.

Pri výklade zákonného ustanovenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho zneužitia sledovať jeho účel. Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení a tu sa žiada poukázať nato, že žalobca musel zaplatiť v konečnom dôsledku žalovanému sumu 3.593,01 eur, a to titulom bezdôvodného obohatenia a titulom náhrady škody. V pôvodnom konaní bolo zistené, že aj žalobca porušil viaceré povinnosti, napr. ohľadom havarijného poistenia motorového vozidla a následného odovzdania predmetu leasingu. Čo konštatoval aj odvolací súd v rozsudku zo dňa 23.1.2014 č.k. 7Co 127/2013 - 290, kde ku tvrdeniu žalobcu, že si myslel, že prevzal vozidlo s tým, že bolo poistené, odvolací súd uviedol, že žalobca (žalovaný vo veci 12C 19/2011) ničím právne významným svoje tvrdenie nepreukázal a jeho obrana bola v priamom rozpore s predloženými podmienkami pre finančný prenájom motorových vozidiel platných od 15.11.2007.

V tomto smere má súd zato, že žalovaný, žalobcovi zmluvou žiadnu ujmu nespôsobil. Žalobca v konaní ani netvrdil, že by od neho žalovaný sa domáhal neprimerane vysokých úrokov, poplatkov, prípadne, že by mu nejakým takýmto spôsobom mohol spôsobiť nejakú ujmu a závažné dôsledky.

Z týchto dôvodov súd uplatňovaný nárok žalobcu v tejto právnej veci považoval za nedôvodný, pre nenaplnenie podmienok daných ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods. 10.s.p., žalovaný mal v konaní plný úspech, a uplatnil si náhradu trov konania ktorú vyčíslil spolu s úkonmi vykonanými vo veci vedenej pod sp.zn. 12C 19/2011. V tomto konaní však súd rozhodoval len o nároku žalobcu vo vzťahu k uplatnenému finančnému zadosťučineniu a preto súd prihliadol len na úkony vykonané právnym zástupcom žalovaného len od času kedy došlo k právoplatnosti rozhodnutia o vylúčení protinávrhu na samostatné konanie t. j. úkony vykonané od 18.6.2014. Súd pri vyčíslení z hodnoty jedného úkonu právnej pomoci vychádzal z hodnoty sporu vo výške 4.147 eur, ktorá bola uplatnená ako suma

finančného zadostučinenia zo strany žalobcu pričom podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb z jej neskorších právnych predpisov (ďalej len citovanej vyhlášky) a to ustanovenia § 10 citovanej vyhlášky. Hodnota jedného úkonu právnej pomoci predstavuje sumu 151,05 eur a úkony, ktoré boli vykonané po 18.6.2014 pozostávali z vyjadrenia zo dňa 27.11.2014, a účasť na pojednávaní dňa 3.2.2015 spolu 302,10 eur, k tomu režijný paušál za rok 2014 - 8,04 eur a režijný paušál za rok 2015 8,39 eur spolu 16,43 eur. Odmena za vykonané právne úkony tak spolu predstavuje sumu 302,10 eur + 16,43 eur = 318,53 eur k tomu 20 % DPH 63,70 eur, odmena spolu s DPH predstavuje potom sumu 382,24 eur. Právny zástupca žalobcu si uplatnil aj cestovné náhrady podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších právnych predpisov pri použití osobného motorového vozidla FORD MONDEO, evidenčné č. H. XXX P., za cestu Košice - Prešov Košice, dňa 3.2.2015 - 0,183 eur/ km základná náhrada za cestu, t.j. 72 m x 0,183 eur 13,18 eur, a náhrada za spotrebované pohonné hmoty, priemerná spotreba 5,0 l/100 km; spolu 5,0 : 72 = 3,6 x 1,35 = 4,86 eur spolu 13,18 eur + 4,86 = 18,04 eur. K tomu náhrada za stratu času 1 x 3 začatých polhodín t.j. 3 x 13,98 eur = 41,94 eur. Po pripočítaní 20 % DPH (18,04 eur + 41,94 eur = 59,98 eur + 11,99 eur = 71,98 eur) spolu tak predstavuje náhrada trov právneho zastúpenia sumu 382,24 eur + 71,98 eur = 454,22 eur.

Pretože žalovaný, ktorému súd priznal náhradu trov konania, je v konaní právne zastúpený, platobným miestom na poukázanie priznanej sumy na náhradu trov, a to v celom rozsahu je v zmysle ust. § 149 ods.1 O.s.p. účet (adresa sídla) jeho právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.